

Menneisyyttä ja nykyhetkeä...

Menneisyyttä ja nykyhetkeä...

Nimimerkki RölliPeikko

Ikä 18

Ajattelinpa kertoa oman tarinani. Kun olin ala-asteikäinen, niin silloin ei ollut oikeastaan mitään ongelmaa. Koulussa kaikki oli ihan hyvin. Oli kavereita ja kotonaki meni perushyvin, mitä nyt siitä ajasta muistan. Vaikka vanhemmat erosi kun olin noin 12-vuotias, jos en nyt ihan väärin muista.

Jäin äitini kanssa asumaan kahden pikkuveljen kanssa. Vaikkakin tulinkin aina toimeen paremmin isän kuin äidin kanssa, mutta äiti oli sitä mieltä, ettei meitä kolmea saanut erottaa. No se järjestely tuntui ihan hyvältä koska isä ei asunut kovin kaukana meistä. Käytiin joka toinen viikoloppu siellä ja minä varsinkin vietin siellä myös muuten hyvin paljon aikaa, koska olin isän tyttö. Mutta kun kuulin että isä muuttaa muualle uuden perheensä kanssa, oli se meille ja varsinkin minulle, tosi kova paikka. Vaikka olinkin jo sen verta vanha. Silti.

Vaati totuttelua ettei se tärkee henkilö ollut elämässä enää samalla lailla kuin ennen. Silloin sitä ei osannu niinkään ajatella samalla lailla kuin nyt vanhempana. Oon jopa ruvennut tuntemaan jonkinlaista katkeruutta isää kohtaa, että se ns. "hylkäs" omat lapsensa. Tämä tapahtui joskus kun olin kuudennella luokalla. Noh, seiskalle mentyäni tutustuin uuteen ihmiseen ja siitä tuli tosi tärkeä. Meistä tuli heti parhaat ystävät. Mut sit tapahtui ehkä tähän asti mun elämän suurin menetys; mun rakas kummitäti menehtyi syöpään. Se oli jotain niinkin hirveätä etten oikein osaa vieläkään käsittää vaikka siitä on jo aikaa. Hän oli mulle kuin toinen äiti. Oli elämässä ihan sieltä mun syntymästä asti siihen viimeiseen päivään. Hänelle pystyin kertomaan kaikki asiat mitä oli, ilot ja surut, ihan kaikki.

Sitten kaiken kukkuraksi alkoi vielä kiusaaminen. Ensin se oli vaan sellaista pientä. Kun menin tietyn porukan ohi, niin ne rupes kikkatelee ja virnuilee ja osoittelee. En puhunut siitä opettajille, enkä kenellekkään koska aattelin ettei se ole mitään vakavaa ja näin. Se meni sit siihen, että teknisen tunnit oli mulle yhtä tuskaa. Koska tämä porukka oli siellä myös ja ne rupes entistä enemmän osottelee, keksimään pilalauluja musta, haukkui ja huuteli ties mitä, paiskoivat ovia nenän edestä kiinni jne..

En sanonut niistä mitään. Yritin olla niin kuin en ois huomannutkaan. Lopulta en enää jaksanu vaan aloin olemaan pois niin päivinä kun oli teknistä tai sitten lähdin ennen niitä tunteja. Sitten yksi meidän tuntiopettaja vaan yht'äkkiä pyysi mua juttelemaan. Menin ja näin tämän totisen ilmeen ja ajattelin mielessä "voi ei, mitähän nyt". No se kysyi että miksi et ole kertonut? Ihmettelin tietenkin ja kysyin että mitä? Se vei mut tietokoneen luo ja näytti yhden nettisivun. Jotkut oli tehny mun nimissä pilasivuston facebookin tapaisees yhteisöön. Lisänny musta kuvia sinne ja kirjoitellut kaikkea tyhmää. Purskahdin itkuun ja kerroin tälle opettajalle kaiken. Kiusaamisasia saatiin kuriin niin, että pystyin taas olemaan teknisen tunneilla ja ylipäättänsä koulussa. Silti jäi kyllä paljon asioita siitä yhdestä vuodesta joita en ole vielä tänäkään päivänä päästänyt ulos.

Kasiluokka meni omasta mielestä ihan ok:sti. Ei siinä vuodessa tainnut tapahtua mitään erikoista. Mutta ysi. Paineet ja stressi rupes painaan entistä enemmän. En tiennyt yhtään mitä tekisin ysin jälkeen. Kevätpuoli oli ehkä mun elämäni hirveintä aikaa. En vieläkään oikein muista kaikkea mitä silloin tapahtui. Kaikki on jotenkin hämärää. Tupakoinnin aloitin jo seiskalla. Alkoholia olin myös jo maistellut pieniä määriä. Mut ysin keväällä kaikki muuttui. Aloin käyttää alkoholia enemmän. Välillä en vaan pystynyt olemaan juomatta sitä muutamaa, koska silloin olotila oli paljon rennompi ja mieliala paljon iloisempi. Ainaki luulin niin.

Haudoin asioita ja huonoa oloa sisällä. En puhunut. Välit meni äidin kanssa melkein kokonaan. Äiti seurusteli silloin erään miehen kanssa enkä tullut tämän kanssa oikein toimeen. Se mies ei asunut samalla paikkakunnalla kuin me, joten äiti ja pojat oli siellä joka viikoloppu ja lomat. Minä taas olin yksin. Ja silloin kun perhe oli täällä tuntui etenkin tosi yksinäiseltä. Lähdin jopa kerran yöllä kotoa koska en pystynyt oleen kotona. Ne vaan häiritse öisin niin paljon, etten yksinkertaisesti saanut nukuttua. Ja siltä reissulta tulinkin melkein ambulanssilla kotia. Liukastuin ja vyöryin joen vartta alas ja löin pääni kiveen. Äiti oli lähtenyt autolla ehtsimään, koska olin ollut niin kauan pois. Ehkä ihan hyväkin, ties mitä silloin olis tapahtunut.

Silloin olisin halunnut kuolla. Tuollaisia kertoja on ollut useampia. Tappeluita äidin kanssa, koska oisin halunnut viettää edes yhden viikolopun perheen kanssa. Ettei olisi tarvinnut jäädä aina yksin. Mut ei, sain vaan huudot etten anna äidin elää, että sen pitäis vaan olla neljän seinän sisällä.

En enää keksinyt miten purkaisin sitä huonoa oloa mitä koin. Niinpä rupesin viiltelee. Tein sitä ensin käsiin. Salaa tietenkin. Kuljin aina huppari päällä. Kerran kun menin käymään opon luona muuhun kouluun liittyvistä asioista, niin hän huomasi et mulla on sidekäärö toisessa kädessä ja toisessa pari jälkeä. En vaan enää pystynyt pitämään sitä sisällä vaan kerroin sille kaikki. Ainaki melkein. Kävin sitten sen luona kerran viikossa puhumassa ja sitä kautta sain apua. Ja olen hänelle tosi kiitollinen että jaksoi kuunnella ja tsempata!

Aloin käymään psykologilla. Sitä jatkui myös peruskoulun jälkeen. Ysin jälkeen se mun ystävä johon tutustuin seiskalla, rupes haukkuu ja syyttää mua kaikesta ja laittoi välit poikki. Se oli mulle aika kova pala. Mutta pääsin sen yli ja nyt ollaan taas noin vuoden "riidan" jälkeen väleissä. En lähteny opiskelee ysin jälkeä mihinkään vaan pidin väliä joulun asti. Kevään olin töissä ja ajattelin että nyt kaikki näyttää jo valoisammalta. Et olisin päässyt eroon masennuksesta joka mulla todettiin tuolloin ysillä. Mutta psykologi jonka luona olin käynyt pitkän ajan ilmoitti jäävänsä eläkkeelle. Aluksi tuntui että kyllä mä jo pärjään, vaikka oli kyllä haikee fiilis koska se oli iha törkeen huippu tyyppi. Yhteistyö pelasi tämän kanssa tosi hyvin.

No kesä meni ihan hyvin. Vähän ennen kuin kesäloma oli päättymässä, sama fiilis palasi. Aloin taas viiltelee. Ja viiltelen vieläkin. Enää siihen ei tarvitse edes välttämättä syytä. Ahdistus, tärinä, levottomuus, itku. Nuo on sellaset perusoireet mitä tunnen melkein joka päivä ja silloin se purkautuu helpoiten viiltelemällä. Ja tuntuu että olo vaan pahenee, jos yrittää taistella vastaan ettei tekis mitään. Pelkään olevani koukussa tai että se on mulle jotenkin pakkomielle. Välillä jopa toivon olevani kuollut ja oon ruvennut näkemään nykyään melkein joka yö jopa painajaista omasta kuolemasta...

Opiskelut oon kuitenkin saanut aloitettua. Ja silloin tuli vietettyä aika railakasta elämää. Varsinkin ekan opiskelukuukauden aikana. Silloin en viettänyt viikoloppuja kotona vaan olin kavereiden kanssa kännämässä. Joka viikoloppu olin päissäni. Vaikka olin alaikäinen, niin kaveri haki mulle ilmaiseksi juomista. Humalassa tuntui paremmalta. Kaikki unohtui, kunnes tuli laskuhumala ja krapula. Monet viiltelyt onki tullu tehtyä tuhannen päissään. Huumeitakin on tullu käytettyä jonkun verran.

Koulun aloittaessa varsinkin tuntui että olen ihan yksin. Ei ole ketään kenelle puhua, koska ei ollu enää sitä psykologia kenen luona kävin. Eli ei enää ollut sellaista henkilöä johon pystyin luottamaan samalla tavalla kuin tähän. Sitten tutustuin ihmiseen, koulumme kuraattoriin. Sille on helppo puhua asioista, ja tuntuu et se tuntee mut jo tosi hyvin, vaikka ei olla kovin pitkään tunnettu. Se on hyvä. Ja se luultavastikin ymmärtää ja osaa kysellä aina oikeat kysymykset silloin kun en ite osaa puhua jostain asiasta. Oon tosi kiitollinen sille tästä mitä se on jo tehnyt. Ja toivottavasti yhteistyö jatkuu!

Jotenkin nyt taas tuntuu että asiat on menossa parempaan päin, ainakin niin mä toivon. Olen jopa tiedostanut sen että olen avun tarpeessa ja että kaikki ei ole hyvin. Ettei ole normaalia satuttaa itseä viiltelemällä. Kiellän kyllä tuonkin asian aina välillä. Sanon vain kaikille että mulla on kaikki hyvin ja ettei ole mitään hätää, vaikka mikään ei olisi hyvin. Mutta sitä en voisi kieltää, että olen nyt apua saamassa. Sitä on kyllä tarjolla, mut pitää vaan itse ottaa sitä vastaan mahdollisimman paljon.

Puhumalla tai jollain muulla tavalla täytyy purkaa sitä pahaa oloa. Myös silloin huonoimpinakin päivinä. Eikä tarttua teräaseeseen. Helppoa se ei ole. Mutta ennen kaikkea parasta mun elämässä on harrastus, jalkapallo <3 Olen harrastanu sitä lähes koko ikäni ja nykyään valmennan nuorempia. Jalkapallo ja sähly piti mut elämässä kiinni tuolloin vaikeimpina aikoina.

Tuossa nyt oli jotakin mitä mun elämässä on tapahtunu. En ihan kaikesta jaksanu/muistanut kertoa mutta kuiteskin. Toivon niiltä jotka lukee tämän, että jos itsellä on jotain epäilystä siitä että on masentunut, kiusattu tai jotain vastaavaa, niin kannattaa puhua ja sanoa asioista eikä jäädä yksin! Olen tehny sen virheen ja tässä sitä ollaan. Mutta en voi syyttää ketään muuta kuin itseäni tästä kaikesta. Älkää muut tehkö samaa virhettä!

